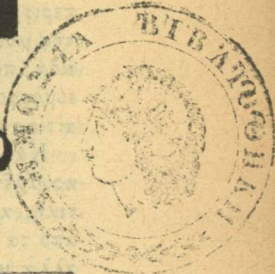

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

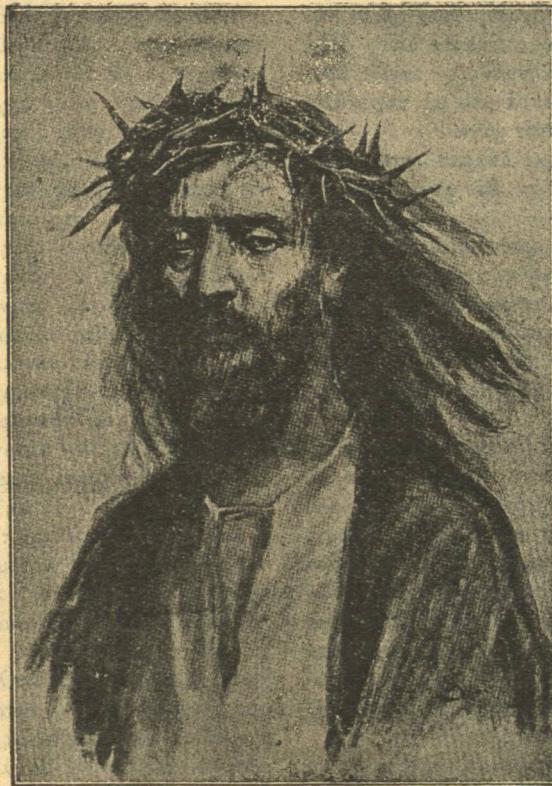
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 6^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)

ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50

ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

* ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ *

ΕΝΟΧΟΣ

[Συνέχεια και τέλος]

Το κοριτσάκι εκείνο, πού έβλεπεσ προδ' ολίγου, είναι εκείνης—είναι τής Αγνής! Εκείνης πού τήν επότισα τόσας πικρίας και τής εδειξα τόσην περιφρόνησιν όταν έξούσε! Δέν φαντάζεσαι πόσον τής μοιάζει· είνε απάράλλαχτο. Ένόμισα, άμα τó είδα, πώς ξαναγύρισεν έξαφνα μπροστά μου ó παν- εύμορφος εκείνος άγγελος, ó όποιος τώρα έφυγεν εξ αίτίας μου 'στ' άγύριστο ταξειίδι του χαμού! . . . .

Και όλη ή θλίψις, πού έκρατούσεν έως τώρα κυρμμένη μέσα του, εξέσπασεν ακράτητος, όρμη- τική, και τά δάκρυα άρχισαν άφθονα να τρέχουν από τά μάτια του! Έδοκίμασα να τόν παρηγορήσω αλλά μάταια, δέν τό κατώρθωσα, και έξαφνα σάν να έλησμόνησε πώς ήσαν και άλλοι άνθρωποι κοντά μας, έδραξε με νευρικήν παραφοραν τό χέρι μου με τό δικό του, και με φωνήν μισοπνιγμένην από θυμόν έκραύασεν:

— Είμαι ένοχος! είμαι 'γω ό φονεύς τής άθώας εκείνης υπάρξεως και θα φέρω πάντοτε ακόιμητη τήν τύψιν τής συνειδήσεως, πού έσωρεύθη μέσα εις τήν ψυχήν μου! 'Υπήρξα ό άσπλαγγνος χάρος του πτωχού εκείνου πλάσματος, τό όποιον έθυσία- σεν ολάκερη τήν ζωήν του για μένα και υπέφερε άγογγύστως όλα τά μαρτύρια κι' όλας τās επανα- στάσεις τής καρδιάς του! Θυμάσαι πόσο μ' αγα- πούσε; πόσα δάκρυα πύρινα έγυσε, όταν έμαθε τήν αλλόνητη και τελειωτικήν απόφασιν μου; "Ω! ποτέ δέν θα ξεχάσω τό αλησμόνητον εκείνο βρα- δυνό, πού γονατισμένη μπροστά μου με παρεκάλει με σταυρωμένα τά χέρια να μη φύγω!

— Μη φύγης, μουλεγε με δάκρυα στα ωραιά της μάτια, μη φύγης· γιατί άν θα φύγης εγω θα πεθάνω!

Κι' ένα πρωί, πού μόλις έροδοφώτιζεν ή αύγή κι' άρχισεν ό ήλιος να ρίγνη τής χρυσαφένις του άχτινες, ή 'Αγνή μου ήταν νεκρή! Δε μπόρεσε ν' άνθέξη περισσότερο—ή τελευταία μου μάλιστα επι- στολή και ό γάμος εκείνος πού έκαμε χωρίς τήν θέλησί της, τήν έδωκαν μία ώρα προτίτερα στα χέ- ρια του θανάτου! . .

Και σήμερα πού είδα τό κοριτσάκι, τό ρόδον εκείνο τ' άνάνοικτον, τό γεμάτον μεϊδιάμα και άγνό- τητα, έννοιωσα σάν κάποιο κρύο μαχαίρι να μου πέρασε όλο μου τό κορμί, ξάναψε μέσα μου όλος ό παλαιός μου έρωσ, μου ξεθαψεν όλη τή λαχτάρα τής νεότης μας από τά σχορπισμένα έρείπια των πεθαμένων ευτυχιδών, μου ξύπνησε όλο τό θλιβερό δράμα τής αγάπης μας, πού τήν επρέψαμεν τόσα χρόνια με τό πολύτιμον αίμα τής καρδιάς μας, και ή όποια, αλλόμονο! τώρα έσταμάτησε μ' ένα τέ- λος τόσον άπότομον, τόσον μαρτυρικόν! . . . .

Κι' έκτύπησεν έξαφνα με δύναμιν τά στήθεια του τά πονεμένα, ένφ' στα γιαλιστερά του μάτια ετοξεύθη μία άγρια άστραπή — ή τελευταία αναλαμπή μιās ζοφερās θυέλλης, πού έθογγούσε μανιασμένη έν- τός του! 'Υπεχώρησα με φόδον και δέν είξουρα τί γα υποθέσω, πού ν' αποδώσω τήν άγριότητα του

προσώπου του, τήν παράδοξον λάμψιν των ματιών του, ήτις με κατέπληξεν! 'Ό τόσον προδ' μικρού διασκεδαστικός φίλος μου, ό αισιόδοξος εκείνος και ακούραστος πάντοτε, να μεταβλήθη τόσον άπότομα εξ αίτίας τής παρουσίας δύο προσώπων!

Μία τρομαχτική ύποψία έστυλώνετο εμπρός μου και μου τυραννούσε τόν νούν κι' εδασάνιζε τās σκέ- ψεις μου!

'Εγνώριξα βεβαίως όλόκληρον τήν ανωτέρω ιστοριάν του φίλου μου και ένθυμούμαι εισέτι όλον τό στάδιον του περιπετειώδους έρωτός του, αλλά ποτέ δέν επαντάσθη πώς ό έρωσ εκείνος ό παμπά- λαιος θα ύφίστατο ακόμη εις τήν καρδιάν του τό- στον ζωηρός και άσβεστος. "Όλοι όσοι τόν επγνωρί- σαμεν, ενομίζομεν ότι ό έρωσ του θα ήτο από τούς συνήθεις έρωτας των δεκαοκτώ έτών, οτινες ουδέν άλλο είναι παρά αι τρελλαί εκείναι και πα- ροδικαι τής νεότητος εξάψεις, αιτινες κατατιτέλ- λονται σιγά-σιγά και λησμονούνται ύστερα μάλι- στα από τόσων χρόνων ξνητειαν. Δυστυχώς όμως δέν συνέβη τό ίδιο και εις τούς δυστυχισμένους φί- λους μας. 'Ο έρωσ των ήτο φλογερός, αι καρδιαί των είχαν τόσον σφιχτά συνδεθί, τόσον βαθειά είχε ριζοβολήσει μέσα εις τήν ψυχήν των τό αισθημα- τία αγάπης, ώστε μονάχα ό θάνατος θα μπορούσε να τό μηδενίση— να λύση αυτός μόνος τ' άράτα εκείνα δεσμά. . . .

Και ή σκηνή πού έλαβε χώραν ανωτέρω εις τήν παραλιάν και ή τακτική — όσον και ανυπόστατος — συναναστροφή του εξαδέλφου του, συνοδευμένου αιείποτε μετά του μικρού του κορασιου, δέν ηδύ- νατο παρά να τόν εξαναγκάσουν τόν φίλον μου να φύγη μίαν ώραν αρχίτερα από τήν πατρίδα του, ν' αφήση τούς τόπους εκείνους τούς σπαρμέ- νους από δάκρυα και πόνους τής ψυχής του, και να εγκατασταθί εις τās 'Αθήνας. Με λύπην του όμως παρετήρει, ότι όσάκις απεφάσιζε τήν αναχώ- ρησίν του, ανέβαλε αυτήν δι' άλλοτε, ευθύς άμα ανέλογίζετο τό κοριτσάκι εκείνο. Και τουτο εξή- κολούθει να γίνεται συχνότατα. Ευτυχώς όμως μία σύμπτωσις αρκετά ευνοική δια τόν φίλον μου, μία δηλ. απόφασις πού συνέλαβεν ό εξαδέλφος του δια τήν κόρην του, έχρησίμευσεν ως απαλλαγή των βασάνων του, ως πραγματοποιήσις τέλος τής ανα- χωρήσεώς του, πού τόσον θερμάς επεθύμει.

'Ο εξαδέλφος του, επειδή έσκέπτετο να έλθη εις δεύτερον γάμον και μη θέλων από τήν μεγάλην αγάπην προς τό τέκνον του να πέση εις τά χέρια τής κακής πάντοτε μητρυιάς, παρεκάλεσε τόν φί- λον μου, εν έδέχετο, να λάβη μαζύ του εις τās 'Αθήνας και τήν Στέλλαν—ούτω έκαιετό τό κο- ριτσάκι — και εισαγάγη αυτήν εις κανέν παρθενα- γωγειόν μέχρι τής ενηλικιώσεώς της. 'Ο φίλος μου, του όποιου τήν άνέκφραστον χαράν φαντάζε- σθε, προθύμως έδέχθη τήν Στέλλαν μαζύ του και μετά τινας ήμέρας εν μέσω βαθείας συγκινήσεως αποχαιρετούσα τόν φίλον μου, όστις ανεχώρει γε- μάτος χαράν δια τās 'Αθήνας, κρατών σφιχτά στήν άγκαλιάν του τήν Στέλλαν, απάράλλακτα όπως ή μητέρα τό βρέφος της, και συγκεκριμένης επέ- στρεψα εις τήν οικίαν μου.

* *

'Πέρασαν από τότε χρόνια πολλά, κατά τό διά- στημα των οποίων δέν παρέλειπεν ό παιδικός μου φίλος να μου γράφη τακτικά και να με πληροφορηί πάντα δια τήν ανάπτυξιν και τήν πρόδον της Στέλλας. "Εξαφνα μανθάνω μίαν ήμέραν πώς ό πατήρ της άσθενεί σοβαρά, μετ' ολίγας δε ήμέ- ρας τόν συνωδύσαμεν εις τήν τελευταίαν κατοι- κίαν του.

"Υστερα απ' ολίγον καιρόν λαμβάνω επιστολήν από τόν φίλον μου, εις τήν όποιαν μεταξυ άλλων μου έγγραφε: «... Μου γράφεις πώς πέθανε ό πα- τέρας τής Στέλλας, ελυπηθήκα γι' αυτό κατά- καρδα. Δέν γνωρίζεις όμως πόσον είμαι ένθουσια- σμένος πού δέν υπάρχει τώρα κανείς άλλος να μεριμνήση γι' αυτό τό κορίτσι. "Ω! δέν φαντόζε- σαι πόσον ωραία εγεινε τώρα ή Στέλλα, εμεγά- λωσεν αρκετά. Τήν βλέπω τέλεια γυναίκα μ' όλα τά θέληττρα και τές χάρες τής μητέρας της. Τής μοιάζει καταπληκτικά, θαρρώ πώς έχω μπροστά μου τό φάντασμα της — τό φάντασμα του πρώτου έρωτός μου. Θα μοιγήσω, θα έργασθώ με όλας μου τās δυνάμεις δι' αυτήν, θ' αφιερώσω όλόκληρη τήν ζωήν μου εις τό μέλλον δια να εξασφαλίσω μόνον τήν ευτυχίαν τής Στέλλας. Θέλω να εξα- γνώσω τό εγκλημά μου, ν' ανακουφίσω, ει δυνατόν, ολίγον τήν συνειδήσιν μου, κι' άν δέν υπήρξα ποτέ σύζυγος τής μητέρας της, θα γείνω τώρα... αλη- θινός πατέρας της!».

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΕΡΩΤΑΣ»

'ΞΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

"Ω έσεις, φαντάσματα τής Νεότης μου, κι' "Ονειρα!... "Ω ματιές κάθε 'Αγάπης, ό θείες στιγμές! Πόσο γρήγορα μου έχετε πεθάνει! . .

Μούχε φανή σάν όνειρο, πού είχαμε σμιγμένο, κι' ένας τόν άλλον έβλεπε τήν κάθε μιά βραδυά, μούχε φανή σάν όνειρο, πού είχ' άντικρουμένα, πού φευγει, όταν χάνεται, ή νυχτοσκοτιδιά! . .

Μούχε φανή σάν όνειρο, σάν έφτανα σιμά σου, και 'κάθιζα 'στο πλάι σου καθ' ώρα και στιγμή. κι' έλους τούς πόνους σουλεγα πού 'κείνη κ' ή ματιά σου, μούχε σφαλλοει 'στο φτωχό μ' από καιρό κορμί.

Μούχε φανή σάν όνειρο, σάν 'κείνη τή λαλιά σου, στο πλάι μου πρωτάκουσα να βγαίνει αρμονικά· κι' όταν αυτά πρωτόπιασα τά κάστανα μαλλιά σου, στα χέρια μου χαϊδεύοντας... με λόγια έρωτικά ..

Κ' ήταν αλήθεια, κόρη μου... τά τόσα μας παιχνίδια!... μά, ή χαρά σάν όνειρα.. τάφερνε στήν ψυχή, γιατί στα δάκρυα π' έγυσε για σένανε τήν ίδια τό λογικό της ήτανε σδυμένο στή φτωχή... .

Και 'ού μέσα στα βάσανα 'πού είχα σφαλισμένα, μέσ' στα φτωγά τά στήθεια μου, άντι να λυπηθίς, μούβανες κι' άλλ' αλύπητα στα τόσα φωλησμένα, κι' αφίνωντος μ' ετράβηξες άλλοού για ν' απλωθίς!...
Φεβρουάριος 1904.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

'Αφιερώνται τή Χουσαλλιδι.

'Επειδή εν πρήγμα είνε προσωρινόν, δέν δύνασαι να είπης ότι είνε μάταιον.

"Όλα είνε προσωρινά, άλλ' ενίοτε τά προσωρινά είνε θεία.

Παρατήρησον τήν πεταλούδα· είνε εις καιρός του σκόληκος, καθώς τό άνθος είνε μία διαβατική στιγμή του φυτού.

"Αχαρι πλάσμα, εκει όπου φαίνεται, και άψυχο και άνήτο και καταδικασμένο, θαρρώς ότι ζή εν τή φύσει με μίαν άσχημη ζωή...

"Εξαφνα με:αβάλλεται!... Τό βαρύ έντομον με τό γλοιώδες σώμά του γίνεται πτερωτόν, αιθέριον· ή ζωή του όλη εν τῷ άέρι. Μέρος τής γής περι- φρονημένον γίνεται επισκέπτης του άέρος και τέ- κνον τής ήμέρας... .

Τίς έκαμε αυτό τό θαύμα;... 'Η αγάπη!... .

'Η πεταλούδα είνε ή ώρα τής αγάπης... Μη θαυμάζετε πλέον διότι απλώνει ουτω τά φτεράκια της, διότι θωπεύει τά δροσερά άνθη, διότι κυνηγῶ εδῶ και εκει τόν περιήγαρον πέθον της... "Όλα χρυ- σίζουν προ των όφθαλμών της, όλα τά βλέπει να κολυμβούν εις τήν καταπόρφυρον εκείνην ατμισφαί- ραν ήτις όλα τά κάμνει ευμορφα.

Ευτυχισμένη!... 'Ανοιζει εις τήν ώρα της, αποβάλλει μακραν τό βαρύ τής λάσπης ένδυμα, μεθύσκειται, δι' ολίγον καιρόν χαίρεται τήν ουρα- νίαν αυτήν ζωήν, και επείτα αποθνήσκει.

Δέν ανοίζει ή δια να αποθάνη. Ευθύς από πτή τό πλήρες τής χαράς ποτήριον, μαραίνεται... Ευ- τυχιμένη!... Δ' αυτήν ζωή· είναι ή αγάπη.... .

'Η αγάπησε!... 'Απέθανε!

Είμαι βέβαιος ότι εις αυτόν τόν ολίγον καιρόν τό πλάσματάκι αυτό αισθάνεται έντός του υπερβολικήν ήδονήν, και ή ολιγοήμερος ζωή του είνε ανωτέρα και εκείνης των πλέον ισχυρών πλάσμάτων και πολυ κάλλιτερα τής ζωής των περισσοτέρων αν- θρώπων... .

Βραχείχ και φωτεινή άστραπή, άνθος μιās ήμέ- ρας, χαρά εις σε, πολυαγαπημένη του Θεού, εις σε όπου δι' ολίγας ώρας ή ζωή σου περιλείεται εις τās τρεις αυτές στιγμάς τās θείας: να ανοίξής, να αγαπάς, να αποθνήσκής!

'Αθήναι.
ΜΑΚΗΣ ΣΤ. ΚΑΣΣΕΛΙΔΗΣ

ΚΡΙΝΑ

Μονάχο κι' άζειυγάρωτο
Λαμποκοπάς κρινάκι
Για δέ δέν πέφτει ούτε σταλιά
Να μην είνε φαρμάκι,
'Απ' τή δροσούλα τ' ουρανού.
'Στόν πρόφαντό σου κλώνοι
Ξυπνῶς με τό δροσόπαγο,
Και τόν κρυφό σου πύνο,
Τ' άνέμου παραδίσεις τον,
'Οπισω από μιá γράνα
'Σιη ρεματιά τήν άσπλαγγην,
'Στήν άμμουδιά τόν πλάνα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΗΣ

ΤΑ ΣΑΤΟΥΡΝΑΛΙΑ

* ΓΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΚΟΥΣ *

Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

Ποιός διαβάτης σιάθηκε 'λίγο νὰ ξανασάνη κοντὰ 'στὴ ῥίζα πλαταντοῦ 'στὸ γέρικο κορμί του, ὅπου τὸ ζώνει φιλικὰ ἀγράμπελη δροσάτη, ποιός διαβάτης σιάθηκε τὰ χεῖλια νὰ δροσίση 'στὰ διαμαντιέρα τὰ νερά, 'στὸ φλύαρο ποτάμι, καὶ τ' ἀηδονοῦ τὸ λυπηρὸ δὲν ἄκουσε τραγοῦδι; Κανείς! "Ολοι τὸ γινώριζαν τ' ἀηδόνι τὸ μονάκριβο, τ' ἀηδόνι δίχως ταῖρι, κι' ὅποιος τὸ μονοπάτι μέσ' 'στὰ πράσινα κλορὰ μὰ μοναχὴ ἐδιάβηκε φορὰ ποτὲ δὲ λησμοναίει τὸν ἀσημέρο του σκοπό, τὸ αἰώνιο τὸ τραγοῦδι, ποῦ μοναχὸ τὴ σιγαλὰ τῆς νύχτας διελνοῦσε κι' ἔκανε κι' ἀνατριχίλαζαν τοῦ λόγγου τὰ χορτάρια κι' ἀπὸ τὰ ποταμάκια ξεπέταε τῆς μάγισσες τῆς νύχτας τῆς Νεραίδες καὶ 'στὸ σκοπὸ του χόρρεναν..... Κανείς δὲν τὸ ξεχνάει ὅλοι ὅσοι ἐδιάβηκαν 'στῆς νύχτας τὸ σκοτιάδι καὶ τῶν Νεραίδων τὸ χορὸ βομβοὶ τὸ ἐκνιτοῦσαν, ὅλοι τὸ ἀγαπούσανε καὶ τῶχανε καμάρι 'στοῦ λόγγου καὶ τῆς ἔμμητιᾶς. Μὰ τώρα ποτὸ τοῦ κάκου νὰ ξανακούσουν θέλουνε τὴ μάγισσα φωνὴ του, τοῦ κάκου στέκ' ὁ κνηγὸς 'στὸ λόγγο νυχτωμένος καὶ μὲ λαχτάρια τῆς καρδιᾶς προσμένει τὸ σκοπὸ του ἐκεῖνο πλὰ βουβάθηκε γὰ πάντα καὶ μονάχα ἓνα τραγοῦδι ἐφύλαξε τὸ ποτὸ καλὸ τραγοῦδι μὰ ποτε θὰν' ἢ ὦρα νὰ ἠχολογήσουν ἢ κορφές τὰ πλάγια νὰ γεμίσουν ἀπ' τὸ γλυκὸ του τὸ σκοπὸ, κανένας δὲν τὸ ξέρει....

Μὰ 'μέρα ποῦ τραγοῦδαγε μὲ πόνο τὴν δροφάνη καὶ 'στὴν αἰώνια μοναξιά εἰομο νὰ δακρύση, μὰ ἀρμονία ἄκουσε τ' ἀγέρι νὰ τοῦ φέρη, μὰ ἀρμονία ἀνέκφραρη, μὰ μουσικὴ ἀγνώριση 'σιὸ ἔρμο τὸ λαγγάδι ἐστάθηκε κι' ἀγροίκαγε μὰ τόσο τὸ τραβοῦς 'ἐκεῖν' ἢ μάγισσα φωνή, ποῦ τὰ φτερά τ' ἀπλώνει καὶ γλήγορα

πετάει καὶ κάθεται σ' ἓνα κλαρὶ κι' ἀντίκρινε γρομάτο ὠμορφάδες ξένο ἀηδόνι τῆς χαρᾶς τραγοῦδα νὰ σκορπάη μέσ' 'στὸ λαγγάδι τὸ πυκνὸ ποῦ μόνο εἶχ' ἀκούσει τὸν πόνο καὶ τὰ δάκρυα ὡς τώρα τὰ 'δικά του. 'Ἐστάθηκε καὶ 'θαύμαζε τὴν τόση ὠμορφάδα καὶ νὰ λαλήση δὲν 'μπορεῖ, τοῦ 'πῆρε τὴ λαλιά του. 'Πέρασε κάμποσος καιρὸς μὰ μέσα 'σιὸ λαγγάδι ὁ λυπημένος ὁ σκοπὸς ἐχάθηκε καὶ μόνο τὰ τραγοῦδια τῆς χάρις καὶ τῆς ὠμορφιάς ἀκούγονται μονάχα.

Τ' ἀηδόνι ὅπου ἐκλαίγει γιὰτὶ μονάχο ἦταν οἶν σύντροφο 'στὴ μοναξιά ἀπόχτησε, 'βουβάθη.

Τὸν πόνο τῆς καρδούλας θὰ συμπονέση τὰχα ἔκειν' ἢ μάγισσα φωνή, ἐκεῖνη ἢ ὠμορφάδα;

ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

"Ἦθελα ρόδα τὴν αὐγὴ
Νὰ φέρω σου, ὦ γλυκειά μου,
Κι' ἔβαλα τόσον ἀφθονα
Στὴ ζώνη μου γιὰ σένα,
Ποῦ οἱ κόμποι τῆς ἐσπάσανε
Κι' ἐπέσαν ὅλα χάμου,
Καὶ μὲ τ' ἀγέρι ἐφύγανε
Ποῦ ἐφύσαε μανιασμένα...

Στὴ θάλασσ' ἀπλωθήκανε
Κι' ἐδείχτηκε ἀναμμένη,
Τὸ βρέμ' ἀκολουθήσανε
Νὰ μὴ φανοῦνε πειά,
Μὰ ἡ ζώνη ποῦ τὰ ἐκράταγε
Εἶν' ὅλη εὐωδιασμένη: —
Στὴν ἀγκαλιά μου ἀκούμπησε
Νὰ πιῆς τὴν εὐωδιά!...

(Μετάφρασις)

ΘΡΑΣ ΖΩΠΟΥΛΟΣ

κτητών. Μετ' ὀλίγον τέλος ἔφθασαν αἱ δύο ἰοκογένειαι Μαλιφρῆ. Οἱ γονεῖς ἐκάθησαν ἐνδοθεν τοῦ θεωρείου καὶ ἀμφότεραι αἱ δεσποινίδες εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ.

Ἡ μία τούτων ἦτο νέα ἐκτάκτου καλλονῆς, μετὰ χρυσιζούσης ὠραιότητας κήμης, ξανθῆ χαριεστάτη καὶ θελκτικωτάτη ἔφορει ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσουλίνης καὶ πῖλον ἐπίσης λευκόν.

Ἡ ἄλλη ἦτο ἰσχνή, δυσειδής, μεγάλη, μετὰ ῥιγὸς ἀτελευτήτου ἔφορει ἐσθῆτα ῥοδόχρουν καὶ πῖλον... φεῦ! κυανοῦ χρώματος.

Ὁ ἔκτωρ ἀνεσκήρτησεν ἐκ τοῦ καθίσματος αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῶν οἰκογενειῶν Μαλιφρῆ καὶ μετὰ θλίψεως ἄμα καὶ θυμοῦ παρετήρησε τὴν τισαύτην καὶ τσαύτην ἀντίθεσιν τῶν δύο νεανίδων.

Καθ' ὄλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πράξεως, παρετήρηε ἐναλλάξ τὰς δύο ταύτας δεσποινίδας, ὅτε μὲν τὴν φέρουσαν τὸν κυανοῦ πῖλον, ὅτε τὴν θελκτικωτάτην ἐξαδέλφην, τῆς ὁποίας ἡ ἐλαχίστη στροφή τῆς κεφαλῆς κατέθειλγεν αὐτόν.

Αἴφνης ἠσθάνθη χεῖρα ψαύουσαν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

«ὦ! ἐδῶ εἶσαι Εὐγένειε;» εἶπεν ἀναγνωρίζων παλαιὸν τινα συμμαθητὴν καὶ φίλον.

«Μάλιστα, εἶπεν οὗτος πλὴν ἀναχωρῶ παρευθὺς, καθόσον ἐτοιμάζομαι πρὸς ταξίδιον καὶ ἔχω ἀνάγκην προπαρασκευῆς τινος».

«Τόσον ταχέως ἀναχωρεῖς; δὲν θὰ μείνης τουλάχιστον οὔτε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ διαλείμματος;»

«Δυστυχῶς ὄχι· δὲν ἔχω οὔτε λεπτοῦ καιρὸν, ἀγαπητέ μοι· ἐξ ἄλλου παρετήρησα ἐδῶ εἰς τὸ πρῶτον παρὰ τὴν σκηνὴν θεωρεῖον τὴν οἰκογένειαν Μαλιφρῆ, καὶ ἡ πλεον στοιχειώδης εὐγένεια ἀπαιτεῖ, ἵνα μεταβῶ καὶ ἀποχαιρετίσω αὐτήν».

Ὁ ἔκτωρ ἀκούσας ὅτι ὁ φίλος ἐγνώριζε τὴν οἰκογένειαν Μαλιφρῆ, εἶπεν.

«ὦ! λοιπὸν γνωρίζεις τὴν οἰκογένειαν Μαλιφρῆ; εἶπέ μοι τινα περὶ τῆς δίδος τῆς φορούσης τὸν κυανοῦ πῖλον.»

Ἄλλ' ὁ Εὐγένειος, ὅστις παρετήρησεν ὅτι ἡ ὦρα εἶχε παρέλθει, τῷ εἶπε:

«Ἦδη εἶνε τόσον ἀργά, ταχέως πρέπει νὰ υπάγω νὰ χαιρετήσω καὶ κατόπιν ν' ἀναχωρήσω» καὶ ταῦτα λέγων διηυθύνετο δρομαίως πρὸς τὸ θεωρεῖον τῶν δεσποινίδων Μαλιφρῆ.

Ἐν τούτοις ὁ ἔκτωρ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἔδραμε κατόπιν τοῦ Εὐγενίου κράζων:

«Εἰπέ μοι τινα περὶ τῆς δίδος Μαλιφρῆ τῆς φορούσης τὸν κυανοῦ πῖλον».

«ὦ! Διάβολε! μὲ ἐπιβαρύνεις μὲ τοὺς Μαλιφρῆ σου, τί ζητεῖς παρ' αὐτῶν; δὲν γνωρίζεις αὐτούς;»

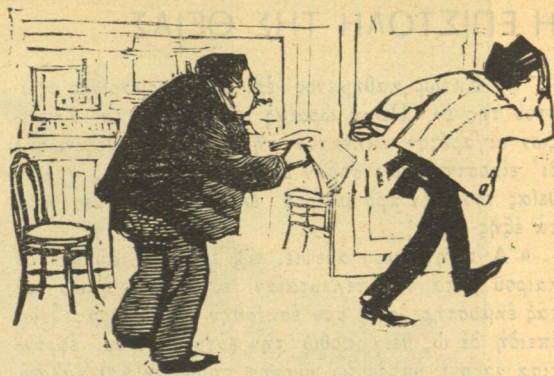
«Ὅχι!»

«Λοιπὸν, ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσης αὐτούς, ἐλθε μετ' ἐμοῦ νὰ σε συστήσω».

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μετάφρασις.

ΕΛΕΝΗ Α. ΒΟΗΚΑΗ

— Ποῦ θὰ πάς τώρα; Ἐξω βρέχει!
— Ἄφησα ἔξω τὴν γυναῖκά μου καὶ ἀνησυχῶ.
— Κάπου θὰ βρῆκε καταφύγιο κι' ἐκεῖνη...
— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνησυχῶ!

ΑΛΜΥΡΟΝ ΚΥΜΑ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς εἰς τὰς ὁδοὺς ἐφάνη Χάριν τῆς ἀνθρωπότητος μ' ἀκάνθινο στεφάνι Ἐδέχθη νὰ περιβληθῆ μαρτυρικὴν πορφύραν Διὰ ν' ἀνοίξῃ εἰς ἡμᾶς τῶν οὐρανῶν τὴν θύραν.

Χάριν ἡμῶν ἐπὶ σταυροῦ ξυλίνου ἐκρεμάσθη Ἐδέχθηκε ραπίσματα ὑβρίσθη κι' ἐγλευσάσθη. Τὸ σῶμά Του τὸ ἅγιον τὰ πάνθεινα ὑπέσθη Ἐθανάτωθη δι' ἡμᾶς ἐτάφη καὶ ἀνέστη.

Ἀνέστη καὶ μὲ τὸν Χριστὸν μαζῆ ἀνέστη κ' ἡ
[Θρησκεία
Κάθε καρδία Χριστιανοῦ κάθε ψυχὴ ἁγία.

Κι' ἐγὼ πιστῶς προσέρχομαι γονατιστὸς μπρο-
[στὰ σου
Καὶ προσκυνῶ τὴν χάριν Σου, Χριστέ καὶ τ'
[ὄνομά Σου.

Ἄργος.

ΤΑΚΗΣ ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΣ

* ΑΠΟΧΤΥΠΟΙ *

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ

Μεθ' ὅστω ἀχνὸ φεγγάρι ἀγνάτευχα καὶ εἶδα
ζωγραφιστὴ καὶ ὀλόφωτη τὴν ὠμορφιά σου
καὶ τώρα ποῦ μ' ἀρνῆθηκες μὲ τὰ σῶδά σου
μονάχ' αὐτὸ μοῦ ἀπόμεινε γλυκεῖα ἐλπίδα.

Μεθ' ὅστω καρδιᾶς μου τάγρια κρυφὰ σκοτάδια
μὲ συντροφιᾶζει μὲ τῆς χρυσῆς του ἀχτίδες
καὶ τόσα μοῦ ἐνθυμίζει περασμένα βράδια
ποῦ χίλιες μοῦδινες παρηγοριᾶς κι' ἐλπίδες.

ΜΙΑΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΥΠΝΟΣ... ΘΑΝΑΤΟΣ

Θεὲ! δυὸ ἔκαμες καλὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον μόνο·
Τὸν ὕπνον, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ νεκρόνει κάθε
[πῶνο,
Καὶ τὸν γλυκὸ τὸν θάνατο, ποῦ γέρνει κουρα-
[σμένος
Καὶ ξεκουράζει τὸ κορμὶ κάθε τοῦ κόσμου ξένου.
Σάμος.

ΕΛΕΝΗ Α. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

* ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ *

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

— Ὑπὸ ἐποψιν τέχνης, ἀπήνησεν ὁ Σβίρσκι, εἶνε ὄντα, τὰ ὁποῖα προτιμοῦν τὴν σάλτισαν τῆς τέχνης ἀπὸ αὐτὴν τὴν τέχνην.

Ὁ πρίγκηψ Πορτζέκι μόνος ἐξ ὄλων ἤσθάνετο ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐξ ὧν εἶπεν ὁ γέρον Κλάδζκι περὶ μαρκησιῶν καὶ κομητῶν.

— Καὶ αὐτοὶ οἱ τυχοδιώκτοι ποῦ ἔρχοντ' ἐδῶ σωρηδόν, παρετήρησεν, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν καὶ δὲν εἶνε κοινοὶ λωποδύται. Ἐὰν δὲ διαγκωνίζεται κανεὶς μὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ πανούργους, συναντᾷ ὅμως καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς ὑψηλῆς. Τὸ δὲ καλλίτερον ἐξ ὄλων εἶνε ὅτι ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πλοῦτου καὶ ἡ ἀριστοκρατία τοῦ γένους συναντῶνται ἐν Μονακῷ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας. Ὁ κ. Κλάδζκι ἔπρεπε νὰ διαβάσῃ τὸ *Τραγικὸν εἶδός Μιου* γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι κοντὰ ἐστὶ ὑποπτα πρόσωπα ὑπάρχουν ἐδῶ καὶ ἄτομα ἀντιπροσωπεύοντα τὰς ὑψηλότερας κοινωνικὰς σφαίρας. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε βεβαίως καὶ εἰς τὸν περιήρημον αὐτὸν χορὸν τοῦ *Τρομεροῦ*, ὁ ὁποῖος θὰ φωτίζεται μὲ ἠλεκτρικὸν *α-τζιόρο*.

Κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ πρίγκηψ εἶχε λησμονήσῃ ὅτι ὠμίλησεν ἤδη περὶ τοῦ πολυθρυλλήτου αὐτοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ τοῦ *Τρομεροῦ*, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔγεινε πάλιν ὁ ἠλεκτρισμὸς θέμα συζητήσεως ἀλλ' ἤρχισαν νὰ σχολιάζουν τὰ τοῦ *Τραγικοῦ εἶδός Μιου*.

Ὁ νέος Κλάδζκι, ἀποφαινόμενος περὶ τοῦ ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος, παρετήρησεν ὅτι κατὰ τ' ἄλλα ἦτο καλὸς ἀλλ' ὅτι ἦτο μεγάλη μωρία ἐκ μέρους του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀγαπημένην γυναῖκα χάριν τοῦ φίλου του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον αὐτός, ὁ Κλάδζκι, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε οὔτε γιὰ δέκα φίλους του, ἀκόμα οὔτε γι' αὐτὸν τὸν ἀδελφόν του.

Ἄλλ' ὁ Βιαδρόφσκι, ὅστις χάρις εἰς τὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα τὰ ὁποῖα ἀκαταπαύστως ἀνεγίνωσκεν, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν του ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸν διέκοψεν αἴφνης.

— Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐξοργίζει, εἶπεν, εἶνε ἡ μανία μερικῶν συγγραφέων ποῦ κρύπτονται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ φιλαλήθους. Ἄν ἐπιθυμοῦν νὰ φανοῦν ὡς πραγματικισταί, ἄς γράφουν τουλάχιστον πράγματα ὁμοιωθῆ. Ἄς ἀφῆσωμεν δὲ τὰς ἡρώιδας των!... Ἀπὸ τὴν πρώτην σελίδα μαντεύει κανεὶς τί θὰ συμβῆ καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις. Καταντᾷ πλέον μονότονον τὸ ὕφος των, ἀπελπιστικῶς μονότονον! Ἀναγνωρίζω τὰ δικαιώματα τῆς φιλολογίας, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, ἄς μὴ μοῦ παρουσιάζουν ὡς παρθένον μίαν ἐταίραν! Ἐγὼ τουλάχιστον, ἄφ' ἧς στιγμῆς ἐννοήσω ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ μὲ τὴν πληγωμένην καρδίαν, ὅπως τὴν παριστάνουν, εἶχεν ἐραστὰς πρὸ τῆς παιζομένης *Τραγωδίας* καὶ ὅτι θὰ ἔχη καὶ ἄλλους κατόπιν, αἰσθάνομαι τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐκλείπον ἐντελῶς. Γνωρίζω πλέον ὅτι ἡ κατόπιν συμπεριφορὰ τῆς ἡρώιδος θὰ εἶνε ὁμοία μὲ τὴν προτέραν ταύτην καὶ ἡ λύσις θὰ εἶνε ὁποῖαν ἐξ ἀρχῆς τὴν προῆσθάνθη.

Ποῖα ψεῦδη καὶ ποῖα ἀνωφελῆς κόπωση τοῦ πνεύματος!... Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ διαβάζομε μῆεις, ὅτι περνοῦν γιὰ ἀριστοურγήματα, ὅτι ἀποκαλοῦν ἔργα ἐξοχα τὰς βωμολογίας αὐτὰς τῶν δρόμων!... Μ' αὐταῖς, τῆς ἀηδίας κοντεύουν νὰ δώσουν κοινωνικὴν θέσιν εἰς γυναῖκας τοῦ δρόμου, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ρωπογράφων τούτων νομίζουν ὅτι τὰ πάντα ταῖς εἶνε ἐπιτετραμμένα. Ἄνευ πεποιθήσεων, χαρακτηρησ ἡ συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος, ποζάρουν μόνον μὲ ψευδῆ ἐπιβάλλον καὶ ἐπιδεικνύουν ψυχολογικὴν δῆθεν αἰσθηματικότητα.

Ὁ Βιαδρόφσκι, ἀρκετὰ εὐφυῆς ἀνὴρ, δὲν ἐλησμονεῖ ὅτι ὀμιλῶν οὕτω ἐπλήγωσε ἀρκετὰ σοβαρῶς τὴν κ. Ἐλτζεν, ἡ ὁποία τὸν ἤκουε, τοσούτω μᾶλλον δυσηρεστημένη, καθ' ὅσον ἀνεγνώριζε τὴν ὀρθότητα μερικῶν συλλογισμῶν του.

Ὁ Σβίρσκι διεκαίετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἀντεπεξέλθῃ δριμύως κατ' αὐτοῦ, ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ἠθέλε νὰ δείξῃ ὅτι ἠγνόησεν ὅτι ἡ ὀμιλία τοῦ Βιαδρόφσκι ὑπερῆσσετο ὠρισμένον πρόσωπον.

— Ὅ,τι μ' ἐκπλήσσει εἰς τὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα, εἶπε στρέφων τὸ ζήτημα εἰς ἄλλο σημεῖον, εἶνε τὸ πλῆθος τῶν στερίων γυναικῶν. Εἰς πᾶν ἄλλο μέρος ἡ συνέπεια τοῦ ἔρωτος (νομίμου ἢ ὄχι, ἀδιάφορον) δύο ὄντων εἶνε ἐν παιδίον· ἐκεῖ, τούναντιον, κάμμία δὲν τεκνοποιεῖ. Οὔτε καὶ περὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ συγγραφέως ὅτι ὁ ἔρως ἔχει συνεπίεας.

— Οἷα ἡ κοινωνία τισαύτη καὶ ἡ φιλολογία, ἀπήνησεν ὁ γέρον Κλάδζκι. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας ἐλαττοῦται σημαντικῶς καὶ ὅμως εἰς τὰς ὑψηλὰς κοινωνικὰς σφαίρας τὸ παιδί ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε σπάνιον φαινόμενον.

— Ὅπερ ὅμως καθιστᾷ τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς μᾶλλον ἄνυτον καὶ διατηρεῖ προσέτι τὴν κομψότητά της, ἐγνωμοδότησεν ὁ δε-Σίντεν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε λάβῃ ἔως τώρα μέρος εἰς τὴν συζήτησιν.

— Αὐτὴ εἶνε φιλολογία ἐκφύλων καὶ θὰ ἐκλείψῃ μαζὶ μὲ αὐτούς, εἶπεν αἴφνης ὁ Κρέσοβιτς μὲ ἐριστικὸν τόνον.

— Τί εἶπετε; ἠρώτησεν ὁ Σβίρσκι ξηρῶς.

Ὁ σπουδαστὴς ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ σύνοφρον πρόσωπόν του.

— Λέγω ὅτι εἶνε φιλολογία ἐκφύλων ἡ ὁποία θὰ ἐκλείψῃ μὲ αὐτούς.

Καὶ ἐνῶ ἐπεξήγει τὸν ὀρισμὸν του, ὁ πρίγκηψ Πορτζέκι ἐν τῷ μεταξύ, μὲ ὕφος ἀνθρώπου, ὅστις κάτι σπουδαῖον ἀνεκάλυψεν, ἤρχισε λέγων:

— Κάθε τάξις ἀνθρώπων ἔχει καὶ ἰδιαίτερα καθήκοντα, ἐπίσης δὲ καὶ κάθε ἄτομον ἰδιαίτερας κλίσεις. Ἐγὼ ἐξαφνα τρελλαίνομαι διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν φωτογραφίαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΑΙΓΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

[Πᾶσα ἐπιτολὴ δεόν νὰ φέρῃ ἀπαραιτήτως τὸ ἄληθές ὄνομα τοῦ ἀποστολέως καὶ τὸ ψευδώνυμόν του ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ κάμωμεν χεῖρισιν αὐτοῦ].

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς, φιλάτε Κένταυρε, σὲ δεξιᾶ μετὰ μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας. Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ τὰς τυπάσεις τῶσων φίλων σου ἐξ ἄλλου περιοδικοῦ Αἰ ἄπειροι Π. Ἀσκήσεις σου ἐλήφθησαν καὶ ἀπὸ τὸ προσεχές φύλλον θ' ἀρχίτωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, εἰμὲθ δὲ βέβαιοι εἶμε καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μας θὰ βραβεύθῃς: πολλάκις ἀπὸ τσάκις ἐβραβεύθῃς—ὡς λέγεις—καὶ εἰς τὴν συνάδελφον «Διάπλασιν». Τὸ πᾶν πῶς πάει; Ἐμάθωμεν ἀπὸ τὸν Del-Bono ὅτι προσεύεαι; εὖγε.

Λεπ. 75 ὡς καὶ Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, φιλάτη Κινητήριος Δύναμις, ὅχι ὅμως καὶ πληροφορία.

Ἔργα σου μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθησαν, φιλάτη Ἡγῶ τοῦ Πόντου, σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Συνδρομὴ νέου συνδρομητοῦ ἐλήφθη, φιλάτη Κρανῆ, εὐχαριστοῦμεν.

Ἔργα σας, φιλάτη Ὀνειροπόλος Ψυχῆ, ἐλήφθησαν. Παράκλησίς σας ἐξετελέσθη.

Καιρὸν ἔχομεν, φιλάτε Σαρδανάπαιε, νὰ σὲ ἰδοῦμεν; τί γίνεσαι; Ἡ Κοσμοχαλασιὰ καὶ ἡ Μελανειμονοῦσα ἐπλήρωσαν διετὴ συνδρομὴν δι' ὅπερ τὰς ὑπερευχαριστοῦμεν. Φαίνεται θὰ ἔγεινε τῇ εἰσηγήσει σου καὶ ἐκ μετριοφροσύνης ἀποφεύγεις νὰ μᾶς τὸ "πῆξαι, αἰ"; Θερμᾶς εὐχαριστίας λοιπόν. Πολὺ εὐχαρίστως δεχόμεθα ἀσκήσεις σου ὡς καὶ ἄλλης τῆς παρῆρας σου.

Δρ 6. ἐλήφθησαν, φιλάτη Φιλόγεως Κόρη, εὐχαριστοῦμεν.

Λύσεις ἐλήφθησαν, φιλάτε, Χαλασμέ Κόσμου καὶ Ἀνεμοζάλη, Μαρμαρυγὰ ἐστάλησαν. Διαγωνισμὸν φωτογραφικῆς ἀργότερα πιθανὸν νὰ προκηρῶμεν.

Σημειωτικῶς 46 νέων συνδρομητῶν ἐλήφθη, φιλάτη Ἄλυτον Αἰνίγμα. Σὲ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τὴσιν ἀγάπην ἣν τρέφεις πρὸς τὸν «Ἐσπερον».

Δρ. 5 ἐλήφθησαν, φιλάτη Χρυσὴ Καρδία, εὐχαριστοῦμεν.

Λύσεις καὶ Ποίημα ἐλήφθησαν, φιλάτε Λαμπαδία.

Συνδρομὴ σας ἐλήφθησαν Δίδες Ἑλλη Τράκα, Καικιλία Κουντούρη, κ. Φ. Ἐγκολφόπουλε καὶ κ. Γ. Σ. Ἀντωνίου, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Φάλσταφ, Θαλάσσιος Πεζός, Νostalγός, Γρηῆ Σιλθέστρα, Θυμωμένος Κώνωψ καὶ Ἄνθος τοῦ Λειμῶος.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ Ἀστὴρ τοῦ Ἀργολικοῦ μετὰ τὴν Φιλοπάριδα Ἀργεῖαν, Ἐστεμμένην Ἀργεῖαν καὶ Ἀργεῖαν Καλλονὴν μετὰ τὴν ἀληθῆ ὀνομαζομένην ἢ τ' ἀρχικᾶ, εἰ δυνατόν.—Ὁ Λαμπαδίας μετὰ τὴν Φιλοπάριδα Ἀργεῖαν, Ἐρυθρὰν Βιολέτταν καὶ Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ (ὀνομαζομένη).—Ὁ Ἐραστής τῆς Σελήνης μετὰ τὴν Ἑλπινίκην, Ὀλιμμένην Καρδίαν, Ὀχρὰν Σελήνην, Ὀνειρον καὶ Μυροδόλον Ἄνοιεῖν.—Ὁ Βράχος τῆς Φρεαττύος μετὰ τὴν Αὔραν τῆς Φρεαττύος, Ἐρμῆν, Χρυσὴν Καρδίαν καὶ Ἀνοικτὴν Καρδίαν.—Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος μετὰ τὴν Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Ἐστεμμένην Ἀργεῖαν, Ναυτὴν τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ Ἀστέρα τοῦ Ἀργολικοῦ μετὰ τὸν ὄνομα τῶν ἢ τὰρχικᾶ τοῦλάχιστον.—Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετὰ τὸν Βασιλεῆ τοῦ Ἀργεῖος, Ἀρχάγγελον, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Πεθαμμένον Ζωντανόν, Καλύθην τῆς Ἐρημίτιδος, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Ἐστεμμένην Καλλονὴν καὶ Δίδα Εἰρ. Στεργίου.—Ὁ Ἀμάραντος μετὰ τὴν Ἀνεμώνην,

Ἀστραῖαν, Φάτσο-κλόκ, Μιμόζαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ἐστεμμένην Καλλονὴν, Τζέννου ὡς καὶ (C. Postales), Φιλόγεων Κόρην, Βασιλεῖα Ἀνθῶν καὶ Χρυσὴν Καρδίαν.—Ὁ Πλάτανος μετὰ τὴν Αὔραν τῆς Φρεαττύος, Ἀμμώδη Ἀκτὴν καὶ Ἄλυτον Αἰνίγμα.—Ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετὰ τὴν Κρανὸν, Φιλοπάριδα Ἀργεῖαν, Λαγωνικόν, Λευκὸν Κρίνον, Ὀχρὰν Σελήνην, Ἐραστήν τῆς Σελήνης καὶ Δίδα Εὖγ. Ζαχαράκη.—Ὁ Φάλσταφ μετὰ τὸν Ἀμάραντον καὶ Θαλάσσιον Πεζόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1ης Μαΐου ἔ. ἔ.

34. Λεξιγράφος.

Δύο γράμματα μετὰ πρόσθεσιν ἐκ τῶν κοινῶν ἐνώσεις καὶ γῶραν Ἀσιατικὴν ἵστην λῦσιν σου δηλώνει!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρίου Ἰωάννου.

35. Στοιχειογράφος.

Εἶμ' ἓνα πρᾶγμα ἀγαπητὸ ποῦ ὄλοι με γυρεύουν, πλὴν ἂν μοῦ φύγῃ ἡ κεφαλὴ εἰς τὸ σχολεῖόν θά

[μ' εὔρουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλάτανου.

36. Λένιγμα.

Φιλάτην πρόσωπον τάρσενικόν μου,

ἀρχαῖα ἄνασσα τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

37. Ἐρώτησις.

Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὑποκοριστικὴ τῆς κερδίας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σ. Κασσελίδου.

38. Κεκρυμμένον ὄνομα.

Λέγει ἡ Κοκός:—Μᾶς κυνηγᾷ κάποιος, γὰρ νὰ ἰδοῦμε.—Τί λές, Κοκὸ μου, Κρύβεται καὶ δὲν θὰ τὸν εὔροῦμε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμοζάλης.

39. Ἑλλητισύμφωνον.

ο-κεεεαι-τεε-αη-ουεεα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρίου Ἰωάννου.

40. Γρίφος.

$\frac{\text{πόσο}}{\gamma 4} + \frac{\gamma 4}{\chi \rho 1}$ ὅσα Ρ αἰτεῖ σοῦ καὶ Τ Ξ ὡς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Ἀργολικοῦ.
Τέλος τοῦ Α'. Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.

δδδδδδ

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἰδιαίτεραι συμφωνίαι].

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια. Διεύθυνσις: Ἡ-ἴαν Διναρδάκη, Καλάμας.

Ἀνταλλάττω εἰκον. δελτάρια. Διεύθυνσις: Δημ. Δ. Βροντίση, Νοταρὰ 95. Πειραιᾶ.

Ἀνταλλάσσω εἰκον. δελτάρια. Διεύθυνσις: Περι-κλὴν Α. Κωνσταντινίδην, Ἐρμιου 5. Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω εἰκον. δελτάρια. Ἄνθος τοῦ Λειμῶ-νος, Poste-Restante. Πειραιᾶ.

Ἠλλάξα ψευδώνυμον. Βράχος τῆς Φρεαττύος.

Ἀνταλλάσσωμεν δελτάρια Κόμης Λιγουδίστης καὶ Δις Ἴφιγ. Ἀγαμέμνονος, Γραφεῖα «Ἐσπερου».

Εἰς τὸ «Νέον Κατάστημα Φιλικῶν» τῶν κ. κ. Δ. Διόση καὶ Ἀθ. Ξηροταγάρου (ὁδὸς Περικλέους καὶ Εὐαγγελιστρίας) εὕρισκετε ἅπαντα τὰ εἶδη ραπτικῆς καὶ ἐργοχειρῶν ὡς καὶ ὅλα τὰ ὑλικά γυναικείων καὶ ἀνδρικών ἐνδυμάτων.

Τρέξατε ὅλοι καὶ ὅλαι.